

Crezi că aceste familii vor avea sărbători fericite?

Familia Micu

satul Daia, județul Mureș

Casa lor este anexa unei biserici gotice părăsite, din satul Daia, județul Mureș. Stau acolo din bunăvoința unui preot și este a treia casă pe care o schimbă, locuind și până acum în clădiri părăsite. Sunt, în total, 3 copii și părinții. În casă nu au telefon și nici măcar un ceas, doar patul și soba, iar locul de joacă al copiilor este chiar nava bisericii. Rufele și le usucă afară, pe zidul coșcovit al bisericii, iar focul îl fac cu lemne din pădure.

Trăiesc sub semnul provizoratului. Se tem să nu-și piardă și acest cămin, pentru că biserica a fost pusă la vânzare și ar putea fi oricând dați afară.

Adrian, Adriana și Viorica Ana sunt cei trei copii, dintre care unul singur merge la școală, în clasa întâi. Ceilalți sunt prea mici. Tatăl este singurul din familie care muncește: vara văcar, iarna zilier. Baniii sunt puțini și abia se descurcă cu mâncarea și cele câteva lucrșoare pe care le mai cumpără pentru copii.

Fotograful Sorin Onișor este cel care ne-a adus mai aproape de această familie. Prin pelegrinările lui și imaginile surprinse el vorbește adesea despre nevoia de locuire, despre acele familii care s-au pierdut în (dez)integrare și despre viața în zonele rurale. Pe o parte din cei pe care i-a cunoscut i-a și ajutat atât cât a putut. Familia Micu este una dintre aceste familii, la care a revenit pentru a culege informații pentru Habitat și este o familie care impresionează prin simplitatea cu care își trăiește viața într-un decor atât de special și care în ciuda sărăciei transmite speranță.

Familia Cănuță

satul Fundulea, județul Călărași

Sunt 8 în total, părinții și cei șase copii, care stau într-o cameră construită din pământ, fără electricitate, fără apă potabilă sau grup sanitar. Au două paturi, un geam și o sobă și în rest, câteva haine așezate într-un colț. Iarna aceasta e prima dată când vor pune lemne pe foc, pentru că tatăl s-a împrumutat și a cumpărat cât să ajungă și pentru la anul. Până acum au folosit cauciuc și alte resturi găsite prin sat.

Copiii, deși slabi, prost îmbrăcați, nehrăniți, se străduiesc să învețe, să fie cuminiți, să fie ascultători și visează să ajungă mari, să învețe meserii care să-i salveze și să le salveze familia din cumplita sărăcie în care se zbat.

Daniel, e în clasa a 7-a și a luat premiul întâi anul trecut. Îi place matematica și se gândește deja la liceu. Din când în când mai merge la centrul de zi din comună, pentru că acolo poate lucra în condiții bune la temele pentru școală. Doamna supraveghetore se bucură mult de prezența lui, pentru că spune ea, se pricepe să umble la calculatoare și o mai ajută în laborator.

Ghiozdanele copiilor stau agățate de o grindă din tavanul șubred, iar o lumânare e așezată în dreptul singurului geam, pregătită pentru a fi aprinsă când se întunecă afară. Cămaruța în care stau e păzită de 3 câini, pentru că spun ei, unii copii din sat sunt răi și vin noaptea să arunce cu pietre în casa lor.

Pentru că și tatăl provine dintr-o familie săracă, cei din sat nu vor să îi ajute. Singurul venit din care trăiesc acum este alocația copiilor, plus ce mai reușește tatăl să strângă lucrând prin sat, unde îl cheamă lumea. Îi plăcea să construiască, dar pentru că fratele lui, care are probleme psihice, i-a tăiat tendoanele la mâna dreaptă, nu mai poate lucra ca înainte, pentru că obosește imediat.

Dar copiii nu au nicio vină, iar noi sperăm să putem alunga frigul și întunericul din viața lor, pentru că niciun copil nu ar trebui să locuiască în așa condiții.

Familia Moacă

satul Comana, județul Giurgiu

N-au avut o casă a lor niciodată. Au plecat departe pentru a se realiza și atunci când credeau că au reușit, totul s-a prăbușit peste ei, odată cu îmbolnăvirea mezinului familiei. Acum s-au întors în România pentru a o lua de la capăt, dar tot ceea ce mai au sunt câteva lucrșoare strânse de-a lungul timpului și o ambiție de nestăvilit de a readuce siguranța zilei de mâine pentru ei și copiii lor.

Cei doi soți au plecat în Italia cu speranța de a strânge ***"destui bani ca să construim o casuță unde sa trăim liniștiți acasă la noi"***, povestea Silvia Moacă, soție și mamă a 6 copiii.

În Italia au stat 10 ani. Acolo au învățat meserie, tatăl lucra pe un șantier nautic, băiatul cel mare împreună cu mama într-o patiserie, iar fata cea mare ca și coafeză. Un timp le-a mers bine. Au reușit să strângă ceva bani, însă un important eveniment în familie, care se anunța a fi o binecuvântare - nașterea celui de-al șaselea copil - le-a schimbat definitiv planurile.

Giovanni-Paolo, s-a născut cu o gravă maladie cardiacă ce nu a fost depistată în perioada de graviditate. La doar 2 zile după naștere (starea copilului se înrăutățise) a fost dus cu ambulanța în Siracusa, apoi din cauza complicațiilor a fost dus cu elicopterul la Roma, unde a fost operat de 2 ori pe cord și salvat de medicii de la spitalul Gessu-Bambino.

Cum copilul trebuia dus la control în fiecare săptămână la Roma, aceste drumuri au consumat mult din resursele financiare ale familiei. Au vrut să se mute în Roma pentru a fi mai aproape de spital dar, din cauza chiriilor mari, s-au mutat într-un orășel din apropiere.

„Pentru asta am sacrificat și pierdut tot, dar cu nicio părere de rău, atâta timp cât copilul nostru este bine. Soțul și copiii mei mai mari și-au lăsat locurile de muncă, am cheltuit toți banii, iar în acea zonă chiar nu s-a găsit nimic de muncă. Am bătut pe la toate porțile pentru a găsi ceva, dar fără nicio speranță.“, ne-a povestit Silvia.

Banii strânși s-au epuizat, locuri de munca nu au găsit și așa au decis să se întoarcă în țară. Acum nu au unde locui, depind de rude și prieteni și uneori chiar necunoscuți, pentru un acoperiș deasupra capului.